Ч. 202 Пятниця 8 Вересня (20) 1895. Рік V.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтовоі.

Рекламациі незапечатані вільні від оплати почтовоі.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Газети Львівскоі".

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостах на провінциі:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Рух виборчий.

В Kurjer-i Lwowsk-ім читаємо: Посол Романчук видав тепер друкований маніфест до своїх виборців, украшений его портретом. Подано там обширну его житєпись з вичисленєм всіх важнійших промов его в Соймі і Раді державній, дальше розказано там події вещасної „нової ери" з 1890 р., дальше поворот п. Романчука на становище „зовсім независиме", причім наведено in extenso дві довгі бесіди посла в Раді державній і одну в Соймі. Характеристичний єсть слідуючий уступ: „В житю політичнім виступив Юліян Романчук перший раз перед 25 роками. Тогди скликали польскі проводирі Смолька і Земялковский знатнійших мужів з цілого краю на наради: яке становище має заняти край наш супротив державы. В числі сімох Русинів запрошено також і Романчука. Але він не лиш сам не пішов, но також і других здержав від того заявляючи, що насамперед повинні Поляки залагодити справу з Русинами, дати нам наші права, а тогди аж будемо могли спільно радити о дальших справах". — Kurj. Lwowsk-ий, котрого не можна посуджувати о якусь неприхильність для п. Романчука або о якусь охоту роблєня перешкод его теперішній кандидатурі, додає до сего дуже добру замітку, гідну того, щоби еі зберегти на вічну память яко характеристику діяльности рускогo політика, котрий довгі літа уважав ся за проводиря партиі народноі; він каже: Оригінальне дійстно виступлене на арену публичну, основуюче ся на тім, що чоловік не лиш сам на ню не виступив, але й других від виступленя здержав, щоби тим способом змусити противника до даня ему прав, котрих він сам ані формулувати ані боронити не прийшов.

Повномочники руского повітового комітету виборчого скликують чч. Виборців з повіту глиняньского до Глинян на 21 вересня (в суботу сего тиждня) на 1-шу годину з полудня а чч. Виборців з повіту перемишляньского до Білки на 22 го вересня (в неділю) на 3-ту годину пополудни — просять всіх честних Виборців, маломіщан, селян і вірилістів, щоби в назначені дні і в згаданих місцях збору конечно явили ся. На тих зборах обговорять пп. Виборці справу кандидатури і виберуть собі та поставлять кандидата. — Іван Сікорский з Білки і Іван Савчин з Задвіря.

Kur. Lwowsk-ий пише: „Із Сянока одержали ми друковане „Ogłoszenie" дра Александра Іскрицкого, адвоката в Сяноку, Русинамосквофіла, уложене в язиці польскім, а заповідаюче зголошене его кандидатури на посла з куриі меншоі посілости дня 17-го с. м. Др. Іскрицкий опирає ся на тім факті, що „при попередних виборах, відбувших ся перед шести роками. дуже значна часть виборців з куриі меншоі посілости повіта сяніцкого, віддала на него своі голоси". Чи і що за той час зробив др. Іскрицкий для осьвідомленя і зорґанізованя своіх виборців, о тім то его „осьвідчене" мовчить зовсім".

З Бережан доносять нам: З девятьох виборців явивших ся на зборах, скликаних дром. Чайковским, шість заявили ся за кандидатурою о. Пюрка.

З Бібрки доносять до „Галичанина", що там стоять дві кандидатури: о Сим. Заяця з Ходорова і судиі Сосновского з Бібрки Остаточне назначене кандидата наступить на зборах виборців, маючих відбути ся 7 (19) с.м.

Від п. Гната Калитюка, дяка в Порогах одержали ми слідуюче письмо з просьбою о уміщене. Робимо се тим радше, що й ми подали були подібну вість одначе без поданя імени п. Калитюка.

„Діло" помістило в котрімсь там числі, що я нїби то кандидую на посла з нашого повіта богородчаньского, мені однак ані не приснило ся, щоби я кандидував, бо в нашім повіті Богу дякувати єсть більше таких (пацієнтів) кандидатів і не прошених, нїби то „я ні", але завсігди „кортять Мошка ґуґлі". Ще раз кажу, що то прості сплетні, щоби мене скомпромітувати перед людьми. — *Гнат Калитюк*, дяк в Порогах, повіта богородчаньского.

Вибори до віденьскоі ради громадскоі.

День 17 вересня с. р. стане для Відня і німецкоі партиі ліберальноі памятним. Стало ся, що можна було вже давно предвидіти, а чого німецка партия ліберальна найбільше побоювала ся: антисеміти побідили у Відни при виборах до ради громадскоі на цілій лініі. Побіда антисемітів у Відни має не лиш чисто місцеве але й трохи ширше політичне значінє. До недавна ще був Відень одною із найсильнійших підпор сполученоі німецкоі лівиці, але в міру того як зрастав антисемітизм в столици державы, слабла і та підпора. Ліберали зі страхом споглядали на то, а шукаючи за причинами добачали іх також і в поступованю правительства; они докоряли давнійшим правительствам тим,

Із споминок лікаря.

Було то одного вечера в малім товаристві. Бесіда ішла про американьскі відносини, предмет тим більше цікавий, що один із присутних мужчин був сам в „новім сьвіті". Старий доктор І.... став того розповідати.

Я був ще молодим лікарем — розказував він — неженатий і свобідний а мене брала велика охота до діланя на поли науковім. Найбільше кортіло мене слідити природу та пізнавати народи. От я й рішив ся. Одного красного дня поіхав я з Гамбурґа за море до Америки. Через сім літ волочив ся я по Америці і був майже всюди, над великими ріками, в преріях і пампас та на височезних горах Андах. Я займав ся ростинами і звірятами, звичаі і культура народів интересували мене, а так само й іх істория. Що я мав тогди не одну пригоду, то й не диво; тогди й люди були там инакші, бо то писав ся тогди рік 1849. От розкажу вам таку одну пригоду. Послухайте:

Розмова з приятелями в Ріо де Жанейро піддала мені гадку побути якийсь час в Кашуеірі в провінциі Багія. Три дні ізхав я пароходом вздовж побережа і заіхав. Кашуера була тогди містом, що мала шість тисячів жителів. Місто се лежить недалеко побережа живописно над берегом сплавноі ріки Параґваса а з заду окружають его зелені горби. Кокосові пальми і банани надають цілій околици характер теплого краю. Було то в січни, коли то на полудневій півкули землі єсть літо і найбільша спека. Обставини так склали ся, що я попри ботанічні і зоольоґічні студиі займав ся і практикою лікарскою, котра ставала чим раз більша. Тамошні жителі і чужинці взивали мене на поміч. А що я від бідних не брав гроший, то мене всі любили і рвали ся за мною. В кілька місяців опісля вибухла в місті жовта пропасниця, погана пошесть на побережах горячоі Америки. Я і сам був занедужав, але легко і перебув щасливо.

Жовта пропасниця то страшна недуга. До 24 годин а часом і борше, вже й по чоловіці. На сто людий умирало по пятьдесять на день, а часом і більше. Пропасниця зачинає ся тим, що під грудьми тисне. Приходить біль голови і утома, корчі, недужий блює кровю, аж серед тих мук приходить і смерть.

Одного разу сиджу я в своій хаті вже пізно вечером, аж чую на дворі якийсь тупіт коний. Станули коло моеі хати і зараз по тім увійшов до мене до комнати мулят і подав мені якийсь лист. В тім листі просить мене мій товариш, італїяньский лікар др. Ф., щоби я за него поіхав зараз на фаценду Донни Ермелїндри Кустодия, бо там хтось занедужав на жовту пропасницю. Він там домашним лікарем, але що недужий, то просить, щоби его заступити. Розуміє ся, що я на то пристав, бо той лікар був мій знакомий. Я взяв з собою тинктуру з опіюм, танїну та й ще инші ліки і вийшов з хати. На дворі чекало на мене трох іздців; я сів на коня, що его по мене привели і поіхав. Місцями по дорозі стояли невільники, що присьвічували смолоскипами. Два рази змінили ми коні, що були розставлені на дорозі. Все то зробило на мене вражінє, що мене завізвали до якогось великого богача. Наконець за дві години станули ми на фаценді. Був то довгий, одноповерхий дім, з високим присподом та з просторим підсїнєм доокола. На подвірю горіло богато смолоскипів, а дім в середині був ясно осьвітлений. У великій сали і на підсїню було богато гостий. Мене то не здивувало, бо я погадав собі, що була забава і перервала ся, бо хтось занедужав.

Якась богато убрана, старша вже пані повитала мене і сказала: Ви, пане, знаєте вже, о що розходить ся, ідіть же борзенько.

На еі знак повів мене мурин довгим коритарем до якоїсь комнати, котру я отворив. Тут лежав на постели якийсь мужчина в середних літах і вив ся з болю. Дістав жовтоі пропасниці. Я дав ему потрібних ліків і став его потішати, бо він стогнав і все казав, що вже умирає. — Я Дом Жустіно з плянтажі кави Санта Кляра — говорив він — ратуйте мене, обсиплю вас золотом.

Я робив, що було можна. Особливо трудно приходилось удержати недужого сидячки в постели, а годі було его покласти, бо в желудку

що ті правительства давали можність розрости ся антисемітизмови і домагали ся від правительства енерґічнійшого виступленя против сеї партиї. Треба пригадати собі ті часи, коли то ліберальна партия виступала навіть против міністра Пленера, свого члена, докоряючи єму, що він замало уживає свого впливу в сім напрямі. Коли при виборах в цьвітни сего року антисеміти на 138 членів ради громадскої здобули собі аж 64 мандатів, пішов в ліберальній партиї немалий страх, а ще більший пішов, коли в маю с. р. дра Люеґера проводиря антисемітів вибрано першим віцебурмістром. Звістно загально, як ся справа закінчила ся: остаточно правительство мусіло розвязати віденьску раду громадску і за 600 літ перший раз у віденьскім ратуши засів правительственний комісар. Розріст антисемітизму у Відни був між иншими також тою, хоч найменшою причиною, котра спонукала німецку лівицю розбити коаліцию і довести остаточно до того стану політичного в нашій державі, який маємо нині.

Коли німецкі ліберали сподівали ся, що нові вибори до віденьскої ради громадскої дадуть ліпший, користнїйший для них результат, то грубо помилили ся. Вся ліберальна праса з передовим орґаном партиї N. fr. Presse доказує згідно, що вже нині можна на певно сказати, що антисеміти будуть мати у віденьскій раді громадскій більшість і що др. Люеґер стане бурмістром. N. fr. Presse з резиґнациєю взиває лібералів, щоби они не тратили відваги, не розбивали партиї, не клонили ся перед авантурником а вистояли в борбі виборчій аж до кінця. Одну потїху знаходить для себе головний орґан ліберальної партиї в тім, що навіть февдальні і християньско-социяльні орґани прийшли нині до того переконаня, що віденьскі вибори впливають і на державу, що політична акция, яка виходить з віденьского ратуша, розтягає ся також і на Раду державну. Виходить з сего ясно, що ліберальна партия як і давнійше возьме в свою проґраму борбу з антисемітизмом а в дальшій консеквенциї виходить з того, що й новий кабінет буде мусів мати на увазі сю справу, коли схоче оперти ся між иншими і на сполученій німецкій лівици.

Про самі вибори так доносить Fremdenblatt: „Всї 46 мандатів з третого округа виборчого припали при онсгдашних виборах антисемітам; правда, що лишив ся ще один тіснійший вибір, але той відносить ся лиш до кандидатів з німецко-народної і християньско-социяльної партиї, отже не випаде ніяк в користь партиї поступової. Середину міста „кріпость лібералізму“ розбили антисеміти без великого труду. Також і третий округ виборчий на Леопольдштадті дістав ся зовсім в руки антисемітів. То есть велика подія дня....“ Згадана ґазета кладе велику вагу на віддане при виборах число голосів і доказує на тім зріст антисемітизму у Відни; она каже: В 1891 р. на 51.570 управнених до голосованя в третім окрузї, голосувало 36.365; з того припало 20.688 голосів на антисемітів, а 14.803 на ліберальних кандидатів. При теперішних виборах на 54.680 управнених голосувало 40.876 виборців; з того 30.710 голосувало на антисемітів, а 7348 виборців на ліберальних кандидатів. Правда, що числа говорять ясно!

Перегляд політичний.

Вся ліберальна праса розписує ся з великим огірченєм о результатах виборів до віденьскої ради громадскої. Декотрі ґазети підносять, що правительство розвяже раду громадску скоро ліберальні члени зложать свої мандати. Щоби однакож до того прийшло, треба, щоби ліберальна партия при дальших виборах здобула 47 мандатів. Здає ся також, що наслїдком виборів стане на порядку дневнім зміна статута громадского.

Є. Вел. Цісар перед своїм виїздом до Кіш-Чель був з візитою у перебуваючих тепер у Відни короля і королевої румуньских та перебув у них пів години.

До Köln. Ztg. доносять з Софії, що в місцевости Печера в полудневій Болгариї настали були демонстрациї против князя. Аж поліция мусїла розганяти демонстрантів. Командуючий офіцир полку кавалєриї не хотів прийти поліциї в поміч, бо казав, що она не завізвала єго до того письменно.

В хіньскій провінциї Фокієн вибухла ворохобня. Ворохобники взяли місто Гуенґ. Урядники поутїкали, лишаючи місто в руках ворохобників. Після новійших вістий вислано войско для здушеня ворохобнї.

Новинки.

Львів дня 19 вересня 1895.

— **Іменованя.** П. Управитель Міністерства віроісповідань і просьвіти іменував заступника учителя релігії в ц. к. мужескій семинариї учительскій у Львові, кс. Иосифа Бочара, дійстним учителем релігії в тім заведеню. — Ц. к. краєва Дирекция скарбу у Львові іменувала офиціялів горалень: Ад. Плазиньского, Гуґа Меркля, Иос. Кендзерского, Брон. Рожаньского і Ів. Сливиньского ц. к. контрольорами горалень.

— **Перенесеня.** Дирекция почт і телеґрафів дозволила почтовим асистентам Фльор. Хомякови у Львові і Ігн. Карчови в Кракові на заміну службових місць.

— **Ц. к. краєва Рада шкільна** установила при новій ц. к. мужескій семинариї учительскій в Сокали іспитову комісию для учительок жіночих робіт ручних в народних школах. В склад тої комісиї будуть входити і директор і учителї дійстні тої-ж семинариї, а дальше Юл. Лисковнч ц. к. окружний інспектор шкільний сокальского повіта, Иос. Седмограй, директор мужескої школи видїлової в Сокали і Володисл. Соколівна, управителька двоклясової школи в Сокали.

— **Корпорация шевців у Львові** скликала загальні збори своїх членів на неділю, дня 22 с. м. до ратушевої салї. На дневнім порядку нарад поставлено: унормоване цїн обуви з причини подорожіня маґериялу, засноване фабрики і складу обуви а вкінци заложене торговлї шкірою.

— **Холєра.** В Тернополи занедужали дня 17 вересня на холеру три особи, одна умерла, остає в лїченю девять осіб. — В Буцневі, тернопільского повіта, занедужала одна особа і остає в лїченю. — В Березовици, тогож повіта і в Збаражи є в опіцї лікарскій по одним недужім.

— **Дезертир.** Вчера арештовано на головнім двірци у Львові войскового дезертира, Василя Чепіля, вояка 89-го полку піхоти, що відданий за крадіж до войскового арешту в Перемишли, порізав простирало, зробив з него шнур і при его помочи спустив ся з вікна другого поверха. По утечи пішов до Борислава, де — як каже — робив до 1 вересня. Звідтам поїхав до Відня, а вчера, коли его пізнав на двірци підофіцир 89-го полку піхоти Николай Паранкевич, приа-

---

єму страшно бовтало — характеристична ознака при жовтій пропасници. А тут ще й лишили мене самого. Ніхто й не показав ся, щоби спитати, чи не треба чого недужому або й менї. Там в сальонах забавляли ся поубирані гості, а тут умирав чоловік. Мене то не конче дивувало, бо я знав характер тамошних людий. В тих теплих краях люди без серця, не журять ся ніким, лиш коби самі могли уживати.

Тимчасом недуга у Дом Жустіна поступала скоро а моя штука лікарска не могла вдіяти нічого. Я приїхав около дванайцятої години, а о першій недужий вже помер. Коли я вийшов із комнати, стрітив зараз коло дверий якогось головіка, котрий насунув був собі добре капелюх з широкими крисами на очи.

— А що там, пане, чувати? — спитав він.

— Помер. Саме тепер.

— Пустіть мене, нехай подивлю ся — сказав той чоловік і трутивши мене на бік зайшов до комнати лишаючи двері отвором. Здоймив білу хустку, котрою я помершому вкрив був лице, дивив ся через хвильку на трупа, накрив єго знову і поволи вийшов до мене. Спокійно і холодно сказав він: Так єсть. Помер. Дайте знати тім в сальоні. Там чекають на вас. Поклонившись відтак пустив ся тихцем недалекими сходами і щез.

Менї стало якось дивно, але що то мене обходило? Я зайшов до сальону, де всї гості сиділи разом, пили каву і курили. Всї видивили ся на мене, а та пані що перед тим повитала мене, приступила чимскорше до мене.

— Що там, пане доктор? — спитала она.

— Дом Жустіно як раз помер — відповів я торжественно.

Мої слова викликали зовсім не то, чого я сподівав ся. Пани аж лице викривило ся а очи аж засьвітили ся із злости та гніву. Кинулась на мене і мало що менї очий не видрапала своїми скорченими пальцями. — Нужденнику — кричала она — ви мене затуманили! Ох, я нещаслива! Бог би вас побив! — Часть гостий і собі стала кричати та відгрожувати ся мені, а друга часть почала успокоювати. Зробив ся страшенний заколот. Не знаю, до чого було би остаточно дійшло, як би не якийсь сьвященик, що прибіг і відобрав від мене ту скажену жінку а менї сказав, щоби я собі зараз ішов звідси. Якийсь слуга взяв мене за руку і вивів з комнати а відтак і з хати. Перед дверми в сінех стояв якийсь мужчина і шепнув до мене: Тут ваш кінь, пане; втікайте борзо, як лиш можете. І я пігнав конем, бо той чоловік ще й вдарив міцно коня. Двох їздців відводило мене з запаленими смолоскипами.

Я не знав, що зі мною стало ся, так борзо наступило все одно по другим. Аж в дорозї я опамятав ся. Що то все має значити? Що то за якась загадка? Чи ті люди там подуріли, чи що? Роздумуючи, їхав я дальше. Нерви мої поволи успокоїли ся. Менї здавало ся, як би я спас ся від якоїсь великої небезпечности і рад був, коли побачив свою хату. Я був би охотно випитував тих людий, що мене відводили, але то були невільники. Що они знали о якійсь тайнї на фацендї? Я віддав їм мовчки коня і дивив ся за ними, як они летом стріли щезали серед темноти. Була може четверта година рано, коли я зайшов до своєї хати і ляг спати та пробудив ся аж в білий день.

Сонце і сьвітло проганяють страхів, під їх впливом входить сьвіже жите в жили. Так було і зі мною. Ніколи не обходив ся я з недужими щирійше як того дня. Під вечер пустив ся я до каварні, де звичайно заходив, а де сподівав ся застати приятелів і знакомих. На дорозі приступає до мене якийсь очевидно знатний Бразилієць, витаєсь зі мною, дивить ся менї в очи, а відтак і каже: Пане, ви той доктор, що були вчера вечером на фацендї Донни Ермеліндри Кустодиї. Я дуже рад з того, що виджу вас живим і здоровим.

— Дякую вам за сочувство — відповів я більше здивований як цікавий.

А той незнакомий говорить дальше: Як би ви були инакше зробили а не так, як стало ся, то були би-сте лежали нині вже неживі в могилі побіч Дон Жустіна. Вас були би штилетом закололи.

— Пане! — відозвав ся я і переляканий аж відскочив.

А незнакомий говорить спокійно дальше: Таки так. Ви зробили велику прислугу родині Дом Жустіна. Знайдете відповідну заплату в своїй хатї, коли вернете ся назад. Бувайте здорові!

Він поклонив ся і пішов.

А то чим раз цікавійша, але й страшнійша справа, думав я собі і зайшов до каварні. Там ще було пусто: лиш при однім бічнім столику сиділо двох панів, оба шурини, один німецкий а другий бразилійский купець. Оба були мужчини сильного характеру і менї дуже прихильні. Бразилієць ще й знав край та людий і родинні відносини в містї і околици. Він подав менї руку і каже:

— Вчерашної ночи уйшли ви великої небезпечности. Ґратулюю вам сердечно.

— І ви вже то знаєте? — спитав я здивований.

Купець лиш на то усьміхнув ся, а відтак ось що довідав ся я від него: Донна Ермеліндра Кустодия була вдовицею і властителькою

рештувала его полиция. При ревизиї найдено у него хустки з чужими знаками, ключик від куфра, пильник і инші знаряди, котрі вказують, яку то „роботу робив“ Чешіль в часї своєї самовільної відпустки.

— **Огнї.** Дня 6 го с. м. вибух в Куликові огонь, як раз в хвили, коли недавно зорґанізована місцева сторожа огнева виїхала була на ратунок до огня в сусїднім селї Артосові. Супротив того ратунком займили ся в перший хвили жандарми Бабиновский і Сленк підпирані руским сотрудником о. Волошиньским, котрий гасив лично полумінь на соломяних дахах. Огнева сторожа, побачивши огонь в Куликові, вернула з дороги і в короткім часї угасила его. Згоріли 3 доми. — Передвчера вибух у Львові в домі під ч. 43 при ул. Зибликевича огонь в коминї. Заки прибула огнева сторожа, угасили огонь домівники. — Дня 7-го вересня о 11-ій год. перед полуднем навістив пожар село Лещовате, сокальского повіта. Жертвою огня упало 15 селяньских загород з всїми припасами зібраного збіжа і нашї. Причиною нещастя була неосторожність паробків, котрі по весїлю поклали ся пяні з папиросами в солому спати і підпалили її.

— **Американьскі жінки.** В великім американьскім містї Сінсінатї завели ся були від якогось часу такі порядки, чи радше непорядки, що міский уряд не дбав о чистоту улиць і купи сьмітя занечищували всї проходи. Всякі накликуваня і нарікання місцевих ґазет нїчого не помагали, бо рада міска не звертала на них нїякої уваги. Отже жінки всяких станів рішили взяти ту справу в свої руки і наклонити маґістрат до більшої дбалости. Одного дня появило ся на першорядній улици сто пань в гарних одїнях, капелюхах, з лопатами і мітлами в руках і почали пильно замітати. В млї ока зібрало ся коло них множество людий, заохочуючи їх оплесками в їх роботї. Богато з пань веліли собі винести обід на улицю, їли его на порогах каменець, а відтак ставали дальше до роботи. Коли сонце зайшло, були головні улицї міста від многих місяців перший раз чисто позамітані. Той поступок відважних жінок осягнув свою цїль, бо батьки міста так ним завстидали ся, що від того часу стали більше дбати о чистоту міста.

— **Шпиталь для звірят.** В недавно виданих памятниках подорожи довкола сьвіта Архикнязя Франца Фердинанда д'Есте єсть опис шпиталя для звірят в місцевости Пінджраполь коло Бомбаю в Індиї. О числї нещастних створінь, котрі находять там на старість притулок, можна мати поняте, що самих коров єсть 400, а всї пригадують ті біблїйні корови, що мали представляти голодні роки. На осібнім подвірю і в осібних будинках містить ся кождий род звірят. Суть там відділи для коний, псів, мали, овець, папуг, курий, голубів і т. ин. Шпиталь заложено завдяки записови одного мілїонера Індийця. Удержане шпиталя коштує величезні суми.

— **Незвичайна секта.** В Анґлїї єсть дуже богато всїляких релїґійних сект. В самім Льондонї єсть їх 364, а кожда з них має свої доми молитви. Але між всїми найнезвичайнїйша єсть секта „надзвичайних людий“. Ті „надзвичайні люди“ вірять між иншими, що лїкарска штука нїкому нїчого не поможе і тому не взивають нїколи до недужого лїкаря. Доси власти не виступали против них, але недавно лучило ся, що в однїй родинї, належачій до тої секты, занедужала дитина на дифтерию. Пошесть розширила ся скоро і забрала кількоро жертв. Тодї вдала ся в справу полиция і примусила сектярів візвати лїкаря, що они як найохотнїйше зробили, бо пошесть так їх наполохала, що й не думали навіть о опорі.

— **Ческу народописну виставу в Празї** відвідало до дня 16 с. м. 1,498.607 осіб за платними білетами. Супротив того, що та вистава буде отворена до дня 20 жовтня, надіють ся Чехи, що число гостий дійде до 2 мілїонів.

— **Вигадчивий кравець.** Один кравець в Берлинї зробив комітетови промисловоі виставн, що має там відбути ся на другий рік, предложене, що устроїть на площи вистави велику кравецку робітню, в котрій гостї будуть могли за кілька годин діставати готове одїнє по цїнї 25 марок (15 зр.) Крім того зобовязав ся відчисловати від тої цїни по 5 марок (3 зр.), если гість віддасть єму старе одїнє. Комітет не дав ще доси відповіди промисному кравцеви.

— **Звірский злочин.** Варшавскі ґазети пишуть о такім злочиньстві. В Сосновицях, на граници прускій, один урядник комори Е. Плишевский зарубав сокирою свою жінку. Задумавши вже наперед убийство, виправив Плишевский служницю і троє дїтий з дому і лишивши ся сам з жінкою, ударив її кілька разів сокирою по голові. Коли молода жінка лежала вже без признаків житя, Плишевский, зайшовши до свого товариша і поручивши его опіцї дїти, віддав ся сам судови в руки. Судова комисия, що зараз прибула на місце злочину, застала молоду женщину лежачу без признаків житя в калужи крови з пятьма ранами в голові. Її відвезли зараз до шпиталя і тут удало ся лїкарям привести її до притомности. Она почала доказувати, що сама собі хотїла відобрати житє і покалїчила ся, але тому противорічило візнане самого злочинця і его лист, писаний до брата в Варшаві, з котрого видко, що він вже наперед обдумав і уложив плян убийства. Причиною злочину була родинна незгода. Плишевскі побрали ся ще перед 11 роками і не жили нїколи в згодї. Они часто розлучували ся на довший час і лише недавно знов зійшли ся за для малих дїтий.

— **Смерть чотирох людий.** На горі Монблянк лучила ся сими днями нещастна пригода, котрої жертвою упало чотирох людий. Именно дня 16 с. м. приїхав до місцевости Курмеє адвокат з Праги др. Шнурдреґер і вибрав ся на другий день з трема провідниками на верх гори. Від того часу минуло було кілька днів а Шнурдреґер і провідники не вертали. Побоюючи ся нещастя вислала родина адвоката 30 провідників в гори і ті найшли в однїй пропасти трупи усїх чотирох туристів. Як показує ся, катастрофа наступила вже при сходженю з гори. Для улекшеня собі дороги пробовано ховзати ся по гладкій, зледоватїлій поверхни снїгу і загнано ся на фальшиву дорогу. Поверхня снїгу була така тверда, що подорожні не могли задержати ся і по страшнім санкованю на просторі 200 метрів, всї упали в пропасть. — Два дни перед тим убив ся в пропасти найславнїйший провідник з Курмеє, Еміль Рей, що сходив з одним Англичанином з гори, пiткнув ся і упав в пропасть. Англичанин дістав ся сам щасливо на долину.

— **Померли:** О. Евгений Проскурницкий, парох в Городници, городеньского повіта, дня 17 с. м, в 33-ім роцї житя, а 7-ім священьства.

великої плянтажі кави, але задовжена по самі уха. Кождої хвилї могла була настати руїна. Треба було щось радити. До того надавала спосіб її непогана донька Ельвіра; їй удало ся було зловити в свою сїтку богатого, але трохи придуркуватого властителя плянтажі, Дом Жустіна і вчера пополудни мало відбути ся на фацендї вінчанє панни Кустодиї. Все було готове. Прибули сьвященик і гостї. Аж ось нараз занедужав на жовту пропасницю пан молодий, що також вже там був. Не знали, що робити; але вкінци згодили ся на то, щоби вінчанє відбуло ся при постели недужого, скоро домашний лїкар скаже, що недужий єсть при здоровій памяти. Коли-б вінчанє було відбуло ся, а молодий тогди помер, то молодій жінцї був би припав весь маєток Дом Жустіна. Свояки помершого не мали би були права виступити против такого вінчаня. Домашним лїкарем був др. Ф..., Італїянець. Донна Кустодия вислала отже чим скорше свого вірника до міста по лїкаря і казала его о всїм повідомити. Але свояки Дом Жустіна було ще пильнїйше. Они підкупили слуг Донни Кустодиї і довідали ся о всїм. Кількох з них, що були в гостях, завели інтриґу. На кілька мінут перед тим, заким у дра Ф.... явив ся вірник Донни Кустодиї, був вже у него посланиик другої партиї і загрозив єму смертию на случай, коли-б він явив ся на фацендї. Доктор зміркував своє небезпечне положене і в страху не знав иншої ради, як лиш удати слабого і просити мене, щоби я его заступив. Як то стало ся, що не довідав ся нїчого о тій важній обставинї в цїлій справі, именно о плянї супружества і о вінчаню при постели недужого — що могло стати ся, бо недужий був довго при повнім здоровій памяти і міг розпоряджати собою — як то, кажу стало ся, що я о тім не довідав ся, не знаю. Здаєсь, гадали, що я вже о всїм знаю, або може длятого, що їм було пильно, забули мене о тім повідомити. Так з'явив ся я на фацендї Донни Ермелїндри Кустодиї не перечуваючи нїчого, щоби відограти небезпечну ролю в заступстві домашного лїкаря. Не богато бракувало а було би й по менї.

— Але-ж Боже мій — відозвав ся я на то таки вже направду перепуджений, — що се ви розказуєте? Звідки ви то все знаєте?

— Від мого брата Родріґа, котрий то підслухав — відповів купець. — Він єсть секретарем у одного із своякік Дом Жустіна. Впрочім як би не була прийшла жовта пропасниця, то помершого були би заштилетували ще перед вінчанем.

— Як то, таки власні его свояки? — спитав я.

— Власні свояки — потакнув оповідач.

Менї то все з дива не сходило. Які то пристрасти можуть розбудити грощі і захланність! сказав я на то. Видко, що треба стеречи ся мести Донни Кустодиї, котрої пляни я попсував моїм поступованем.

— Ба, коби она була тут остала ся — відозвав ся на то Бразилієць потакуючи. Нинї пополудни віддала она свою плянтажу вірителям, а завтра рано вибирає ся пароходом до Ріо де Жанейро, де буде мешкати у своїх свояків.

Мимо того успокоєня менї вже відхотїло ся проживати дальше в Кушеїрі. Богатший о один поважний досьвід вибрав ся я незадовго опісля із сего міста до Буенос Аірес.

Телєграми.

Цента 19 вересня. Є. Вел. Цїсар прийде тут рано дня 29-го с. м. о 7 год. і зараз поїде на маневри.

Будапешт 19 вересня. В старій Будї настав вибух в маґазинї фабрики для виробу вибухової материї петраліт. З людий нїхто не згинув.

Берлин 19 вересня. Nat. Ztg. заперечує вість о уступленю канцлера кн. Гогенльоге.

Константинополь 19 вересня. Вчера напав якийсь Вірменин на турецкого урядника вірменьскої народности і ранив его тяжко. — Від 1 с. м. було тут 11 випадків холери, з тих 7 закінчило ся смертию.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1895, після середно-європ год.

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·40	2·50	11·	4·55	10·25	6·45	—
Підволочиск	—	1·56	5·46	—	9·50	10·20	—
Підвол. з Підзам.	—	2·10	6·	—	10·14	10·44	—
Черновець	6·15	—	—	10·30	2·40	—	—
Черновець що понедїлка	—	—	—	10·35	—	—	—
Стрия	—	—	—	5·25	9·33	—	7·38
Скольего і Стрия	—	—	—	—	—	3·00	—
Белзця				9·15	7·10		

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Поїзд блискавичний зі Львова 8·40 рано, в Кракові 1·48 по полудни, у Відни 8·56 вечер.

Поїзд блискавичний до Львова 8·40 вечер, з Кракова 2·04 по полудни, з Відня 7·04 рано.

Час подаємо після годинника середно-европейского; він різнить ся о 36 минут від львівского: коли на зелїзници 12 год., на то львівскім годиннику 12 год. і 36 мін.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

Готель Вікторня
Львів ул. Гетманьска
Комнати з постелию від 80 кр. на добу і більше.
Реставрация в тім самім готелю у власнім заряді.
Пиво лиш пільзневьске поручає ласкавим взглядам
І. Войсе 13
властитель готелю реставрациї.

Найновійші
бархани
білі і в красках, **хустки** вовеяні „Гімаляя“ поручає в великім виборі **склад полотен**, шіфонів, біля столового і постели
АНТІН ҐУДІЄНС
у Львові
(Европейский готель) Марийска площа ч. 4.
77 (Імпресса Львів.)

Інсерати
(„оповіщеня приватні“) як для „Народної Часописи“ так також для „Ґазету Львівскої“ принимає лиш „Бюро Дневників“ **ЛЮДВИКА ПЛЬОНА**, при улици Кароля Людвика ч. 9, де також знаходить ся Експедиция місцева тих ґазет.

Всі прибори

для аматорів і фахових фотографів

именно:
папір альбуміновий, целюидиновий, течі, шкла, хемікалия найдешевше купити можна впрост у заступників фабрик найбільших

ГАМЕЛЬ і ФАЙҐЕЛЬ

Львів, ул. Коперніка 21.

Для мужчин.

При ослаблению мужескім, хоробі нервів і т. д. сьвідчить мій ц. к. упр. ґальванічний апарат кишеневий, для власного ужитку знамениті услуги. Поручений найліпше черев лікарів всіх держав. Через власти санітарні розслідженний. Нігде нема нічого подібного. Найкрасший винаход новочасний. Проспект з сьвідоцтвами в куверті за маркою 10 кр.

І. АВҐЕНФЕЛЬД
Електротехнік і властитель ц. к. привілею. **Відень**, IX. Türkenstrasse 4. 63

Бюро дневників і оголошень

Л. ПЛЬОНА

у Львові
улиця Кароля Людвика ч. 9.
приймає
абонамент на всі дневники по цінах оригінальних.

С. Кельсен у Відни

поручає
Кльосети з перепливом води і без того. — Рури кльосетові. — Каналові васади з патентовим замкненем. — Збірники на воду. — Комплетні уряджения купелеві. — Вентілятори. — Прибори до водотягів, як також рури ляні і ковані. — Помпи, фонтани і всякі арматури.

Заступники для ГАЛИЧИНИ і БУКОВИНИ

Львів ГАМЕЛЬ і ФАЙГЕЛЬ Коперніка 21.

На жадане висилає ся катальоги.

Бюро дневників і оголошень **Л. Пльона** у Львові
улиця Кароля Людвика число 9, приймає
абонамент на всі дневники по цінах оригінальних.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.